

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 63. Concilium Turonense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.
A. C. 1163.

tertio, Alexander Papa, colloquium habiturus cum Ludovico Rege, Parisios venit. Cum appropinquaret, obviam processit Rex ad duas leucas cum Baronibus & Militibus suis, & conspecto procul Pontifice de equo descendit, celeriter occurrit & stapedem tenuit, tumque in amplexus itum est. Simul progressi urbem intrant, & obviam exeuntes Clerici Papam cum Cardinalibus ad Ecclesiam Cathedralem deducunt. Parisiis Papa illa Quadragesima permansit peregitque Festum Paschale, quod in viginti quartam diem Martii incidebat. Post Pascha haud diu ibi moratus discessit & per civitatem Carnutensem transiens Turonem rediit, quo Concilium in Octava Pentecostes, nempe die decima nona Maji inchoandum convocaverat.

§. LXIII.

Concilium Turonense.

to. 10. Conc.
1424.

Præstituta die initium datum est Concilio Turonensi in Ecclesia Metropolitana S. Mauritii. Aderant vero cum S. Pontifice Cardinales septendecim, Episcopi centum viginti quatuor, Abbates quadringenti & quatuordecim, præter magnam tum virorum Ecclesiasticorum tum Laicorum frequentiam, omnes ex Franciæ Angliæque provinciis utriusque

trique Regi subditis, cum quibusdam Sæcul. XII.
Italis. A. C. 1163.

Confidentibus omnibus Arnulphus Conc. p. 1411.
Episcopus Lexoviensis, mandante Pon-
tifice, orationem exorsus est, in qua hor-
tatur Episcopos, ut pro concordia & pa-
ce Ecclesiæ contra Schismaticos, ac pro
ejusdem libertate contra tyrannos, Ma-
trem suam spoliantes & opprimentes,
fortiter decertent. *Quamvis vero, in-*
quit, illi Ecclesiam dividere satagant, *At. p. 61.*
non ideo tamen minus una est, quia ex
sinu ejus exeunt, & foris permanent.
Et quamvis isti eam in servitutem redi-
gere velint, non ideo minus libera est,
quia potestate spirituali rebelles castigat.
Prædicit Arnulphus, futurum esse, ut
Imperator conversus fateatur, Principa-
tum Ecclesiæ sua potestate esse superio-
rem, & imprimis Dominatum Ecclesiæ
Romanæ recipiat, quandoquidem ex
Historia disceremus, ejus Antecessores
soliis hujus Ecclesiæ gratiæ Imperium
in acceptis retulisse (*). In peroratio-
ne excitat Episcopos, ut opes suas uti-
liter communi necessitati impendant,
E e s Eccle-

(*) Contrarium legimus in Epistola Hadria-
ni Papæ paragrapho superiore XXV. & Fride-
rici Imperatoris paragrapho XXX. Ceterum,
hæc dicit Episcopus Gallus & in Gallia; Ger-
manus aliter sine dubio locutus fuisset.

Sæcul. XII. Ecclesiæ exuli succurrant, illisque, qui
 A.C. 1163. res suas & quietem propter Jesu Christi
 causam amisissent, nempe Papæ & Car-
 dinalibus.

Concilium Turonense decem Cano-
 nes, plerosque ex Conciliis superiorum
 temporum petitos, stabilivit. Decreta
 magis memorabilia sunt sequentia: Præ-
 bendæ & Dignitates Ecclesiasticæ, præ-
 fertim minora Beneficia in partes non
 dividantur. Episcopi aliive Præsules
 nulli Laico Ecclesiæve vel Decimas vel
 Oblationes pendant. Nemo ex contra-
 ctu Locationis sub annuo pretio cuius-
 que Sacerdoti Regimen Ecclesiæ conce-
 dat, quæ consuetudo enormis in quibus-
 dam locis invaluerat. Prioratus aut
 Capellanix Monachorum vel Clerico-
 rum non vendantur. A nullo, qui ad
 Religionem transire voluerit, aliqua pe-
 cunia requiratur.

Pro sepultura quoque, pro Unctione
 ægrotorum, aut perceptione Chrisma-
 tis nihil exigatur. Nec sub obtentu an-
 tiquæ consuetudinis reatum suum quis-
 quam tueatur, quia diuturnitas non mi-
 nuit peccatum sed auget. Clerici aut
 Religiosi usuras non petant. Non liceat
 ipsis inire contractum pignoratitium, ita
 ut pignoris loco fundum accipiant, cu-
 jus redditus, salva sorte, usque ad solu-
 tionem debiti percipiant.

In

In quibusdam Dicecesibus Episcopi & Archidiaconi ad peragendas vices suas & terminandas causas Ecclesiasticas, sub annuo pretio sibi reddendo, Decanos aut Archipresbyteros constituebant. Concilium damnat hunc abusum, quod ad Parochorum gravamen & Judiciorum everisionem tendat.

Quidam Viri Religiosi de suis claustris exhibant, ut sub specie Charitatis corporibus consulerent & Medicinæ studerent, ut Legibus civilibus operam darent, & causas in Judicio dicerent, obtendentes, se ista officia meliore fide quam Sæculares præstituros esse. Concilium districte prohibet, ne quis Religiosus professus ob hujusmodi causam exire sinatur. Si autem exierit & ad claustrum suum infra duorum mensium spatium non redierit, sicut excommunicatus ab omnibus evitetur. Si cui patrocinium in judicio præstare voluerit, non audiatur, & postquam ad Claustrum reversus fuerit, ultimus sit in Congregatione, nec ad ullum Officium promoveri queat.

Certe antiquissimus erat hic abusus, quod dispicimus ex Epistola S. Bernardi ad Monachos S. Germeri, jamque olim ab Innocentio II. in Concilio Remensi, anno millesimo centesimo trigesimo primo, iterumque in Lateranensi anno millesimo

Sæcul. XII.
A.C. 1163.

c. 8.

Canones
Concilii Tu-
ronensis.

Bern. ep. 64.
Et ibi Mabill.

Sup. lib.
LXVIII.

§. 9.

Sæcul. XII.

A.C. 1163.

Conc. Rem.

c. 6.

lesimo centesimo trigesimo nono, damnatus. Illud vero notari meretur, quod solum Viris Religiosis prohibeatur, ne officia Medicorum vel Causidicorum obeant, non autem Clericis sæcularibus, quia nempe Laici, cum literas nescirent, ad hæc erant omnino inepti. Iterumque advertendum, hæc Religiosis tunc tantum interdici, si ideo ex Claustris suis egrediantur.

c. 10.

Canone decimo Capellanis Castrorum ista præcipiuntur: Ex quo eis cognitum fuerit, aliquam rem Ecclesiæ furtim ad Arcem esse delatam, moneant Dominum Arcis, vel ejus Præfectum, qui si prædam non reddiderit, omnia Ecclesiastica cessent officia, exceptis Baptismo, Confessione, & ob timorem mortis Viatico. Semel tantum in Hebdomada in Villa Missa celebretur ostiis clausis. Quod si Castrenses post latam in eos sententiam per quadraginta dies factum non emendaverint, Capellani ab eis discedant, & lex ista Scriptores quoque complectitur. Nam Dynastæ ad legendum & scribendum ministerio Clericorum utebantur. Castrorum Vicarii vel Clerici si mutentur, non prius alii substituuntur, quam eodem adstringantur Sacramento, se hunc Canonem servaturos esse. Mercatores ceterique cives urbium & oppidorum excommunicatos

catos hospites non suscipiant, nec qua-
 licunquerum communione eis jungan-
 tur. In ditionibus Regiis, si constiterit,
 Præfectum anathemate esse percussum,
 ipso præsentē Divina cessent. Ordina-
 tiones, ab Octaviano vel aliis Schisma-
 ticiis peractæ, invalidæ sint.

c. 9.

Episcopi & Presbyteri vigili oculo
 Hæreticos observent, quorum pestis To-
 losæ & in illis finibus exorta, more can-
 cri Vasconiam & vicinas regiones cor-
 ripiebat. Erant hi Manichæi postea Al-
 bigenses dicti. Nemo eis in terra sua
 receptaculum, aut præsidium concede-
 re præsumat. Nullum venditione aut
 emptione cum eis commercium habeat-
 ur. Omnia cum comminatione ana-
 thematis. Si deprehensi fuerint a Ca-
 tholicis Principibus custodiæ tradantur,
 Bonorum suorum amissione mulctentur,
 eorum latibula diligentissime investigen-
 tur, & convenire prohibeantur. Hæc
 sunt Decreta Concilii Turonensis, quo
 soluto, duo Reges Franciæ Angliæque
 Alexandrum Papam rogarunt, ut, si in
 alterutro Regno commorari statuisset,
 urbem, quæ maxime arrideret, in Sedem
 sibi eligeret. Illi Civitas Senonensis
 placuit, Metropolitana, in regione fertili
 ac jucunda posita, ubi a prima die Octo-
 bris anni millesimi centesimi sexagesimi
 tertii usque ad tempus Paschale anni
 millesi-

*Alex. Alex.**Chro.
S. Petr. vivi.
tom. 2. Spi-
cil. p. 777.*

Sæcul. XII. millesimi centesimi sexagesimi quinti
A.C. 1163. versatus, totius Ecclesiæ causas, non se-
 cus ac si Romæ fuisset, pertractavit.

§. LXIV.

S. Thomæ Cantuariensis vita.

vit. quadrip.
c. 14. **T**homas Archiepiscopus Cantuariensis
 ex Anglia solverat, ut Concilio Tu-
 ronensi interesset, cumque tunc tempo-
 ris Regi esset carissimus, in Normannia
 & quocunque transibat, talibus honoris
 indiciis excipiebatur, ac si Rex ipse ve-
 nisset. Turonensi civitati appropin-
 quantem Præsules, nam plerique jam a-
 derant, obviam egressi, salutarunt, o-
 mnesque Cardinales, contra morem
 Romanæ Ecclesiæ, haud brevi ab urbe
 via obviam se se intulerunt, non plus
 Cardinalibus duobus apud Pontificem
 remanentibus. Papa qui virum, cujus
 præclara erat fama, jam diu videre cu-
 piebat, præsentem omni amicitia officio
 prosecutus est. Ipse, dimisso Concilio,
 per aliquot dies moratus, non nulla Ec-
 clesiæ suæ privilegia confirmari petiit,
 tumque accepta Pontificis Maximi bene-
 dictione inter teneri amoris signa itine-
 ri se dedit. Ubi in Angliam appulit,
 Rex eo affectu, quo filius patrem solet,
 redeuntem complexus est. Hæc anno
 Episcopatus ejus secundo, salutis huma-
 nae